

LBRIS

We know
books

**Miruna
Drăghici**

**ANIMA
MUNDI**

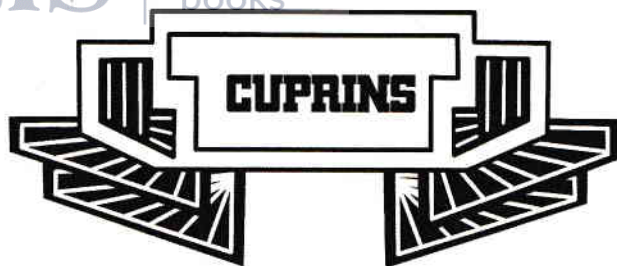
POEZIE

Coperta și ilustrațiile: MIRUNA DRĂGHICI

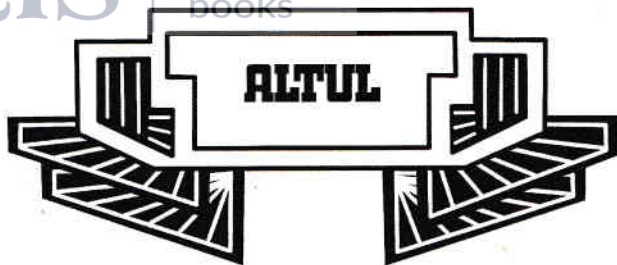

Editura **NEUMA**

2021

ALTUL	5	LUPII AMURGULUI	39
CITADELĂ, CÂNDVA	6	ANIMA MUNDI	40
APUS	7	RAGNAROK	43
ȘAH	8	SAMURAI	44
1002	13	VECHIUL TEMPLU	45
EȘAFOD	17	COCORI	46
REVELATIO	18	POVESTE	47
PĂSĂRI CĂLĂTOARE	21	MIKADO	51
ZIDURI	22	TIGRUL	52
GONG	23	CÂNTECUL DRIADEI	53
MAUSOLEU	27	PAN	54
VENEȚIA	28	ELOHIM	55
NESTATORNICUL DRUMEAG	29	PĂDURI	59
PANĂ DE ÎNGER	30	REBIS	60
PRIBEGIE	31	ARS AMANDI	61
ISIS	32	CAFÉ NOIR	62
FIICA NOȚII	35	PERSISTENȚA MEMORIEI	65
DESCÂNTEC	36	STRADA CU VISE PIERDUTE	66
BLESTEM	37	AL 13-LEA CEAS	67
SÂNZIENE	38	CARTEA VIETII	70

Te-am cunoscut când erai fir de floare
Iar eu, copac în care timpul adăsta
Te-am învelit cu umbre ocrotitoare
Și ai crescut pân' la coroana mea.

Te-am întâlnit când eram val risipitor
La țărmul tău m-am adunat
Și ți-am adus puhoai de comori
Dintr-un adânc de vis neîntinat.

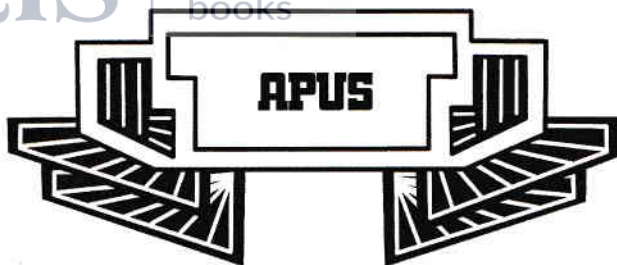
Pe când erai bărbat te-am regăsit
Iar eu femeie m-am făcut
Și țărni și floare în vânt s-au risipit
Sub pasul tău tăcut.

Cernit amurg din pieptu-mi s-a desprins
Și am plecat din citadela fără nume
Pășesc pe țarm și nu las urme
În vuiet de-amorțit abis.

Neliniște spectrală îmi poartă amintirea
Pe-ntinderi cu aripi presărate
Îmi risipește chipul în ape-nstrăinate
Din care a pierit și plăsmuirea.

Cenușă oarbă din ochii nebuniei
Se scurge-n liniștea îmbălsămată
Pecetluind pe chipul veșniciei
O citadelă-n raiuri înălțată.

Nectar din soare stors, pe boltă se prelinge
Minune zămislită din trup de stea
Țesând poteci către divin.

Îmbujorate piersici îmbată zarea
Parfum de giuvaer, de vânturi dezmiardat
Mușcând din rai preaplin.

Unduitoare șoapte plaiul împresoară
Și chipul cerului îl sorb în chipul lor
Urzit din inimă de crin.

Liniște lichidă din temelia lumii crește
Suflare aurită, peste toate se scoboară
Clipind cu lacrimi din senin.

Crucificate metamorfoze mi-ai trimis
Și ți-am răspuns cu suflet răstignit în ceață
Pontificalei viziuni mă-nchin.

La marginea cetății
Se-nalță Turnul, alb și semeț
De el se sparg valurile mărilor,
Și se izbesc gândurile oamenilor
În sihăstrie mută.
Din bătrâni se știe
Că sus, în Turn, se află cel ce rostește Adevărul
Tot mai singur, nimeni nu-i mai știe chipul
Nimeni nu mai urcă în Turn
La cel ce rostește Adevărul.

La capătul mărilor, unde străjuiește Turnul
Nu mai trag corăbii la chei
Corăbii pline cu mirodenii și mistere
Caravanele, încărcate cu vise și șoapte
Nu mai trec pe sub Turnul
Unde se află cel ce rostește Adevărul.
Sărăcește cetatea, pe zi ce trece
Tot mai uitată de drumuri
Părăsită de lumini
Prăfuită cu deznădejde.

Văzând acestea, sfetnicii s-au dus
La Palatul în care se află Regele
„Măria-ta, poruncește să fie doborât
Turnul care ne umbrește viața
Turnul care ne surpă cărările

Turnul care ne alungă norocul.”
Regele a bombardat Turnul
Ghiulele cu moarte s-au năpustit
Armiile înzăuate au întunecat zarea
Iar zidurile albe au tăcut
Imaculate și semețe.

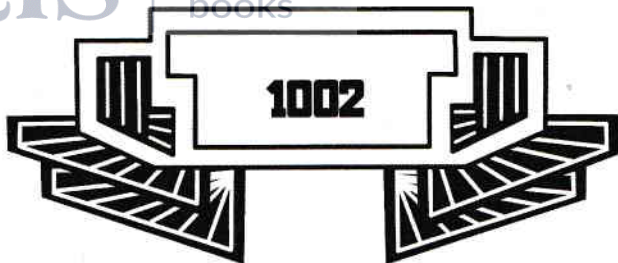
Văzând acestea, sfetnicii au spus:
„Măria-ta, urcă-te în Turn
Și dă-l jos pe cel ce se află acolo
Nu el trebuie să conducă treburile cetății
Și ale oamenilor.
Să se predea necondiționat!”
S-a urcat Regele în Turn
Cu sceptru și coroană s-a urcat
Pergamentele legii a luat cu sine
Ale legii care spunea că Regele
Face legea și toți i se supun.

Așteptară sfetnicii să se scoboare Regele
Armiile așteptară ca Regele să le comande
Cetățenii așteptară legiuirea Regelui
Au așteptat zile îndelungate
Și ploile i-au ruginit
Și vânturile i-au pulberat
Până-n târziu neșesut de soartă
Când un bătrân cu priviri rătăcite
Cu veșmintele zdrențuite și barba stufoasă
I-a privit cu ochi galbeni și plânși
Pe obrazul umbrit de ceară:
„Primit-am Adevărul
Din gura celui ce se află-n Turn
Acolo, sus, intrat-am Rege
Și am ieșit Nebun.”

LBRIS

We know
books

E trist califul.
Luna nu-și mai odihnește obrazul
Pe perna sa,
Iar caravanele din Samarkand
Rătăcesc, departe de cetatea-i.
A chemat califul pe vizirul său,
A chemat pe înțelepții care cunosc toate slovele
A chemat privitorii în stele
Pe toți i-a adunat în divan și
Cu glas de pelin i-a întrebat:
„De ce nu mai ajung la noi
Caravanele din Samarkand?
De ce luna nu-și mai odihnește obrazul
Pe perna mea?”

N-a știut a răspunde vizirul cel șiret,
Cel care știe tot ce mișcă-n împărăție
Înțelepții nu au găsit
Nimic lămuritor în slovele lor
Astrele nu se aliniaseră
Pentru privitorii în stele.
A făcut califul un semn
Și cu toții au primit darul muțeniei.